Fii un jucător de excepție

On Iunie 16, 2009

Ridică-te la înălțimea potențialului tău, astfel încât să găsești ecou în mintea și în sufletul celor din jurul tău.

Trăim într-o lume guvernată de principii. Principiile colegialității, ale devotamentului, onoarei, ale respectului reciproc, ale încrederii, pe care le descoperim în timp, nu deodată, nu din prima clipă când intrăm în contact cu diverse persoane, și nu numai în momentele grele când, fără doar și poate, suntem nevoiți să apelăm la un prieten, la un coleg, la un părinte sau la un frate.

Da. Toate principiile de care suntem călăuziți în viață, pe care încercăm să le respectăm uneori cu atâta strictețe în activitățile noastre și pe care deseori le propovăduim pe la seminarii, în articole și conferințe, în rândul clienților și colaboratorilor - sunt foarte valoroase, dar din păcate, uneori sunt foarte greu de pus în practică.

Ne străduim să fim mai buni, facem eforturile cele mai mari, dăm totul din noi, ne luptăm până la ultima picătură și în final constatăm, cu multă amărăciune, că totul a fost în zadar, că nimic din tot ce-am făcut, din tot ce-am visat, din tot ce-am încercat să realizăm nu s-a materializat; totul a rămas aproape neschimbat, aceleași metehne - doar că mai puține, aceleași rezultate - foarte puțin diferite, aceleași reproșuri, aceleași învinuiri, aceleași ironii din partea tuturor. Oare unde am greșit? Oare ce ne rezervă viitorul? Oare merită să mai respectăm vreun principiu?

Leadership: Poți să te angajezi în traversarea anumitor experiențe din care să extragi semnificații despre sine, despre alții, despre viață, fără să te pui în prim planul unei superiorități care elimină orice potențial punct slab?

Duminică am fost cu prietenii mei la fotbal. Ca de obicei aceeași regulă: "zece minute sau două goluri", și, tot ca de obicei, cinci sau șase echipe așteptau pe margine să le vină rândul să intre pe teren. Şi echipa mea aștepta. În timp ce ne uitam cu toții la jocul pe care îl făceau echipele dinaintea noastră, nu am putut să nu observ, ca toată lumea de altfel, jocul slab și ezitant al unuia dintre jucătorii de pe teren. Nu trebuie să fii un geniu ca să observi dacă cineva știe sau nu să joace fotbal, măcar cât de cât.

Ei bine, tipul de care vă vorbesc nu se pricepea deloc la sportul acesta. Pur și simplu, ori de câte ori primea o pasă, o pierdea; de fiecare dată când i se atrăgea atenția să rămână în apărare, el parcă dinadins o zbughea în atac; nu a interceptat nicio minge pasată de adversari, nu a făcut nicio deposedare și nicio recuperare, nimic, absolut nimic, și, pe deasupra, a mai dat și un autogol, fapt care i-a determinat pe ceilalți coechipieri să nu-i mai dea nicio pasă. Iar la sfârșitul zilei, după atâtea meciuri pierdute, a fost rugat, prietenos, ca de azi înainte să-și caute o altă echipă la care să joace, una mai pe măsura lui.

A meritat sau nu această schimbare de planuri? A fost o decizie dreaptă, corectă? Băiatul era tare ambițios și s-a străduit să joace cât mai bine - a fugit dintr-o parte în alta a terenului de nenumărate ori, chiar a alergat mai mult decât toți, a cerut pase, a venit la primire, încercând să le arate celorlalți coechipieri că se implică în joc, dar ce folos? Încercarea lui a dat greș. Nicio echipă nu-și dorește să aibă în componența ei un jucător slab, acesta este crudul adevăr.

Apartenența ta la o echipă este precum zarurile aruncate la întâmplare: nu știi niciodată ce

o să iasă, dar cu siguranță nu poți să "comanzi" un șase-șase care să-ți permită accesul facil la o nouă poziționare în termenii unei singure fețe a zarului.

Rațiunea unui antrenor se împarte în două părți invers proporționale. Mai întâi este rezultatul unei manifestări emoționale puternice unde deciziile sale afectează validitatea perspectivelor de adaptare la un mediu dur, care este o confirmare a toleranței prea mari arătată pentru orice abateri, o slăbiciune care se întoarce sigur împotriva sa. Apoi este tendința gândirii în termeni de superioritate, care respinge categoric orice slăbiciune.

Liderul este genul de căpitan de echipă care experimentează tendințele ascendente sau descendente ale coechipierilor săi din resursele secundare ale unei rațiuni care va folosi orice punct slab și orice greșeală ca pe un instrument util de dezvoltare personală. Practic un lider alege să se comporte mai întâi ca un agent al reflexiei celorlalți în zona lui de acțiune, și abia apoi ca un antrenor.

Leadership: Poți să-ți reglezi poziționarea față de provocările imediate ale integrării tale într-o zonă de recunoaștere a valorii, fără să-ți renegi apartenența la o minoritate care se menține la o altitudine medie?

Cine greșește de prea multe ori pe teren nu mai primește nicio pasă și pică în dizgrație. Lipsa de profesionalism a unui jucător este sesizată rapid de coechipieri și, în cele din urmă acesta ori se auto-exlude ori va fi exclus din echipă. Poți să te străduiești mult și bine, poți să depui efort peste efort, să dai tot ce poți, poți să încerci cât vrei să faci o impresie bună celorlalți coechipieri, să te miști în stânga, în dreapta, să ridici mâinile, să creezi sentimentul că ești folositor și indispensabil, însă dacă aceștia nu observă la tine niciun progres, nicio schimbare pozitivă în stilul tău de joc, niciun rezultat notabil, atunci nu mai rămân multe lucruri de spus. Coechipierii vor căuta un înlocuitor iar tu vei fi înlăturat din echipă.

Dar să fim cinstiți. Oare nu este echipa îndreptățită să-și caute un alt coechipier, unul care să joace cât de cât decent, care să nu pună probleme, care să se poată integra cu ușurință în stilul lor de joc? Căci, de ce să piardă, ce rost ar avea să intre într-o competiție știind că, din cauza unuia dintre coechipieri, soarta fiecărui meci va fi oricum pecetluită? Oare nu căutăm de fapt cu toții să câștigăm, să simțim gustul succesului, fie numai și pentru o clipă? Să ne bucurăm că am făcut o treabă bună și că tot timpul pe care l-am investit în joc, toate eforturile noastre au meritat pe deplin și s-au concretizat în final într-un rezultat foarte bun.

Fiecare membru al unei echipe trebuie să se concentreze asupra anumitor sarcini pe care trebuie să le îndeplinească cu succes, altfel munca nu se va desfășura eficient. Cu cât îți faci munca mai bine, cu cât dai mai multa dovadă de profesionalism și seriozitate, cu atât vei câștiga mai ușor respectul și încrederea celorlalți, care se vor apropia tot mai mult de tine și vor începe să te prețuiască necondiționat, la adevărata ta valoare. Mai mult decât atât, te vor lăuda pentru calitățile tale deosebite, te vor stima, te vor iubi și te vor recomanda și altora, în nici într-un caz nu se vor descotorosi de tine, nu, așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Nimeni nu are vreun interes să excludă din echipă un om de valoare, care poate contribui la obținerea unei poziții fruntașe în clasament.

Leadershipul este valoarea arbitrară pe care o atribui unui meci de fotbal al cărui rezultat contează mai puțin decât nivelul de fidelitate al jucătorilor față de căpitanul lor.

Fii un jucător de excepție prin modalitatea de a controla deciziile antrenorului în termenii de validitate a comportamentului emoțional și a percepției de sine din perspectiva unui privitor care analizează un meci fără implicații emoționale. Apoi încearcă să te ridici la înălțimea potențialului tău astfel încât să găsești ecou în mintea și în sufletul celor din jurul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/fii-un-jucator-de-exceptie.html